

Chương thứ 18

ĐẠI GIANG NƯỚC CHẢY VỀ HƯỚNG ĐÔNG

Đương nhiên là ba chiêu! Bọn họ dĩ nhiên sẽ không dùng hơn Tiêu Thập Nhất Lang một chiêu nào, điều này, bất kỳ ai cũng có thể nghĩ tới.

Thậm chí ngay cả Tiêu Thập Nhất Lang cũng không thể tưởng tượng ra, cả trời hoàng hôn bỗng nhiên tắt hẳn, màn đêm u tối, bỗng nhiên bao trùm lấy vạn vật, những vì sao còn chưa lộ dạng, trăng vẫn còn chưa lên, trong bóng đêm, Hồng Anh Lục Liễu trông như u linh đi câu hồn người chết, từ địa ngục về.

Gương mặt bọn họ lạnh lẽo như u linh, ánh mắt bọn họ cũng nguy dị như u linh, nhưng lưỡi kiếm trên bọn họ sáng như mặt trăng, sáng như tia chớp ghé hồn.

Tiêu Thập Nhất Lang cầm ngang cây côn gỗ dài một trượng hai thước, hai bàn tay trái phải hai bên, cách nhau sáu thước, Hồng Anh Lục Liễu đứng cách nhau cũng năm sáu thước.

Hai người đồng thời hét nhỏ:

- Đi.

Trong tiếng hét, thanh đoản kiếm trong tay hai người đã đồng thời bay ra, như thần long vùng vẫy, như tia chớp xoắn vào nhau, kiếm quang lóe lên, bay lại tấn công hai bên yếu huyệt phía sau lỗ tai của Tiêu Thập Nhất Lang.

Thế công ấy tốc độ dĩ nhiên là nhanh đến nỗi không người nào có thể tưởng tượng ra.

Tiêu Thập Nhất Lang không lùi lại, cũng không né tránh, thân hình bỗng nhiên xông về phía trước, cây trường côn đánh ngang vào xương sườn của hai người.

Đây là chiêu thứ nhất, hai bên đều đã sử xong một chiêu.

Tiêu Thập Nhất Lang đánh ra chiêu đó lấy công làm thủ, vừa triệt tiêu công thế, vừa đánh trả lại đối phương, vốn là một sát thủ tìm cái sống trong cái chết.

Chỉ nghe tinh lên một tiếng, hai lưỡi kiếm đụng nhau giữa không trung, bỗng nhiên chuyển hướng, theo Tiêu Thập Nhất Lang bay ngược lại, bay tới sau lưng y, địch nhân ở trước mặt mình, kiếm lại đâm từ phía sau.

Thế công này thật là nguy dị, Tiêu Thập Nhất Lang bình sinh chưa bao giờ gặp.

Bây giờ, y có khác gì bị thụ địch ở hai đầu, phía trước và phía sau, chiêu thức của mình chưa đi tới đâu, lưỡi kiếm bén nhọn đã xuyên thấu trái tim mình rồi.

Tại một khoảnh khắc nhỏ bé đó, thân hình của y bỗng bay lên, búng ngược ra ngoài.

Cái bay lên và cái búng ngược ra, đưa y đi xa bốn trượng, người của y hạ xuống, đã đến dưới chân tường, một nơi tử địa muốn lùi cũng không lùi được.

Chính ngay lúc chân y vừa chạm mặt đất, trước mặt lóe lên một vùng ánh sáng như đóa hoa, hai thanh kiếm đuổi theo sát rạt.

Thanh trường côn trong tay Tiêu Thập Nhất Lang đưa lên, nghênh vào trong vùng kiếm quang, y nhìn rất chính xác, y tính cũng rất chính xác.

Chỉ nghe xoạt một tiếng, hai thanh kiếm đều đã găm dính vào cây côn, dính sát vào bàn tay của y.

Đây chính là chiêu thứ ba của Hồng Anh Lục Liễu. Bây giờ, kiếm đã đâm vào trên cây côn, Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn sống nhăn, vẫn còn chưa bị thua.

Phong Tứ Nương thở phào ra một hơi nhẹ nhõm.

Nào ngờ lưỡi kiếm đâm vào gỗ rồi, lại xuyên gỗ đi qua, không những vậy, dư thế chưa hết, còn nhắm tới yếu huyệt ở hai bên phía sau tai của Tiêu Thập Nhất Lang. Đây vẫn còn là chiêu thứ ba, đồng dạng với chiêu thứ nhất.

Không ai ngờ được phi kiếm của họ đánh ra lại có bao nhiêu đó lực lượng, không có gì ngăn trở được, chống đỡ được.

Tiêu Thập Nhất Lang muốn lùi cũng không còn lùi được, cây côn trong tay không kịp kéo về, cũng không cách nào đánh ra, không những vậy, cây côn ở trước mặt y, phía sau là bức tường, phía trước phía sau đều bị phong cứng, xem ra chêt chắc không nghi ngờ gì nữa.

Phong Tứ Nương cơ hồ nhin không nổi muốn nhắm mắt lại, nàng không thể nhìn thêm, cũng không nỡ nhìn thêm.

Nào ngờ trong một khoảnh khắc nhỏ bé đó, lại có biến hóa kinh hồn xảy ra.

Tiêu Thập Nhất Lang cúi đầu xuống đụng vào cây côn trong tay mình, tinh lên một tiếng, hai lưỡi kiếm xẹt qua sau đầu của y, đụng vào nhau giữa không trung. Cây côn bị đầu y đụng vào, gãy ra làm đôi, búng ngược trở ra, nhắm Hồng Anh Lục Liễu bay tới.

Thanh kiếm của Hồng Anh Lục Liễu, chia ra hai bên xuyên qua hai khúc côn, đem theo sợi dây đen cũng xuyên qua luôn.

Tiêu Thập Nhất Lang đụng vào cây côn rất mạnh, cây côn giống như một sợi dây cung bị căng thẳng hai đầu bỗng nhiên đứt ra, bay ngược lại, phản lực đương nhiên cũng rất mạnh mẽ, rất nhanh. Hồng Anh Lục Liễu mắt thấy thế công chắc chắn đã trúng, bỗng nhiên hai khúc côn nhắm bọn họ bay lại.

Hai người không kịp suy nghĩ, đồng thời tung người lên, tuy tránh khỏi thế công đó, sợi dây đen trên kiếm cũng đã sút ra khỏi bàn tay.

Trong bóng đêm mờ ảo, chỉ thấy hai bóng người như hai đám mây đen bay lên, bay ra khỏi tường.

Bỗng nghe giọng nói lạnh lùng của Lý Hồng Anh ở ngoài xa thật xa vọng lại:

- Giỏi lắm, Tiêu Thập Nhất Lang quả thật giỏi lắm.

Giọng nói vừa dứt, bóng hình của họ không còn thấy đâu.

Đêm sâu thẳm, phía đông có một vì sao sáng rực cô độc đang hiện ra.

Đêm lại càng xuống sâu ...

Hai thanh đoản kiếm rực sáng lóe mắt đang cắm chéo vào nhau trên bàn, thành hình thập tự dưới ánh đèn.

Ánh kiếm còn chói mắt hơn cả ánh đèn.

Kiểm quang lạnh lẽo, chiếu lên tờ thiệp mời:

... Đã dự bị sẵn một trăm tám chục vò rượu ngon, hy vọng ông bạn sẽ lại uống một trận ...

... Rượu ngon dễ say, ông bạn lại sẽ say, nếu sợ say, không lại cũng được ...

Tiêu Thập Nhất Lang đang cầm ly rượu trên tay, nhìn chăm chăm vào rượu trong ly, lẩm bẩm:

- Bọn họ ắt biết tôi không sợ say, mọi người ai cũng biết vậy.

Phong Tứ Nương đang nhìn y, nàng nói:

- Vì vậy, bây giờ anh có vẻ say rồi đó.

Tiêu Thập Nhất Lang nâng ly, uống cạn một hơi, nói:

- Tôi không say đâu, tôi biết sức mình, tôi biết tôi uống được bao nhiêu rượu.

Y lại rót ra một ly nói:

- Mỗi người ai ai cũng nên biết sức mình, không nên tự tác đa tình.

... Tự tác đa tình ? Y thật tình cho rằng mình đối với Thẩm Bích Quân là tự tác đa tình ?

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Tôi xem, Lý Hồng Anh và Dương Lục Liễu đều là những người tự biết sức mình, bọn họ biết mình đã thua, do đó, họ lập tức bỏ đi.

Hiển nhiên nàng muốn lái câu chuyện đi chỗ khác, nói những chuyện Tiêu Thập Nhất Lang sảng khoái:

- Bọn họ đã sử hết ba chiêu, còn anh chỉ mới có hai chiêu, kiếm của bọn họ đã rời khỏi tay mình, lọt vào tay của anh.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng cười một tiếng, nói:

- Có điều, cái đầu của tôi bị đụng muốn lũng ra một lỗ lớn, đầu bọn họ còn chưa sao cả.

Phong Tứ Nương nói:

- Bất kể ra sao, bọn họ coi như đã bại dưới tay anh.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi biết sức mình, tôi vốn không phải là đối thủ của bọn họ, cũng chính như tôi không phải là đối thủ của Tiêu Dao Hâu.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng anh đánh bại bọn họ.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đây chẳng qua là vận khí của tôi tốt.

Y lại nâng ly rượu lên uống cạn, rồi nhìn chăm chăm vào lá thiệp:

- Chỉ tiếc là vận khí của một người không thể nào tốt hoài được.

Tám thiệp mời dưới ánh kiếm lạnh như băng kia, xem ra như một tờ cáo phó.

Có số người biết chắc mình chết lúc nào, bèn chuẩn bị hậu sự chu đáo, phát cáo phó ra trước.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh lo lắng về ước hội đêm mai ?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Trước giờ tôi chưa phải lo lắng gì đến ước hẹn ngày hôm sau.

Y bỗng nhiên cười lớn, lại nâng ly lên:

- Hôm nay có cái say của hôm nay, lo gì đến chuyện hôm sau.

Phong Tứ Nương nói:

- Anh cũng chẳng cần phải lo lắng, bảy người đó không đáng làm anh phải bận tâm.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn bảy cái tên trên tấm thiệp, bỗng nhiên hỏi:

- Cô nhận ra bọn họ ?

Phong Tứ Nương gật đầu nói:

- Lệ Thanh Phong đã chết, xem ra có oai phong vậy, chứ trái tim đã chết rồi.

Bất cứ ai đã ở không nhàn rồi hai ba chục năm, đều nhất định sẽ không còn có cái nhuệ khí sắc bén của năm xưa.

Phong Tứ Nương nói:

- Lão thậm chí ngay cả cái gã tàn phế Nhân Thượng Nhân cũng đối phó không xong, đao của lão tuy chưa bị rỉ sét, nhưng trái tim của lão đã rỉ sét từ lâu.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô thấy lão ta xuất thủ ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi đã thấy qua, tôi cũng thấy, lão ta chậm hơn năm xưa ít nhất năm thành.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô nhìn ra ? Cô biết năm xưa lão ta nhanh tới chừng nào ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi không biết, tôi chỉ biết, nếu lão ta giống như năm xưa, lão chẳng còn sống được tới bây giờ.

Nàng lại nói tiếp:

- Nhưng Nhân Thượng Nhân sống đến bây giờ, lại là một kỳ tích.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra:

- Y quả thật là một cường địch.

Một người bị chặt đi hết ba phần trong tứ chi, mà vẫn còn dũng khí để sống, người ấy nhất định là một kẻ cường.

Phong Tứ Nương nói:

- Chỉ tiếc, trong lòng y đã có tật, trong lòng y chưa chắc đã cứng rắn như ngoài mặt của y, không chừng y đang sợ muốn chết.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô thấy được lòng y ?

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng tôi biết, người nào tự xưng mình là Nhân Thượng Nhân, đều không thể là một người chính thường.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra:

- Tôi làm cho cái gã đại hán bị y bắt làm ngựa đó có cảm giác rất khó thở, tôi nghĩ từ đây về sau, chắc hẳn sẽ không còn được mấy thoải mái nữa đâu.

Phong Tứ Nương cũng thở ra nói:

- Tôi chưa hề nghĩ dùm cho người đó, nhưng tôi có nghĩ dùm cho anh, thời gian anh nghĩ cho người khác, hình như là nhiều hơn thời gian anh nghĩ cho mình.

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:

- Con người tôi chẳng có gì để mà nghĩ cả.

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì, anh chẳng qua chỉ là một con sói ?

Nàng lại cười lên một tiếng nói:

- Vậy thì anh khỏi bận tâm đến Hoa Như Ngọc, y chỉ bắt quá là một con hồ ly, hồ ly đừng phải sói, y như chuột gặp phải mèo.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Anh em nhà Hiên Viên cũng là hồ ly ?

Phong Tứ Nương nói:

- Chính là hai con hồ ly vừa điêu ngoa vừa gian ác, chỉ cần ngửi thấy mùi nguy hiểm là nhất định chạy trốn nhanh không tả được.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Kim Bô Tát thì sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Y không phải hồ ly, nhưng là con lợn, ham ăn lười làm, một con lợn tham tiền háo sắc.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Vì vậy, nguy hiểm nhất, vẫn là Sa Vương ?

Phong Tứ Nương không phủ nhận:

- Nghe nói y là một con cá nhám ăn thịt người, ăn không nhả xương.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi không hề bận tâm đến y.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Bởi vì, tôi không phải là người, cô tùy tiện đi hỏi ai đi, bọn họ nhất định sẽ nói, Tiêu Thập Nhất Lang vốn không phải con người.

Nhìn biểu tình trên gương mặt của y, trong lòng của Phong Tứ Nương lại cảm thấy đau nhói.

Một người suốt đời bị người khác hiểu lầm, cái thống khổ ấy thật là khó mà chịu đựng.

Tiêu Thập Nhất Lang lại nói:

- Thật ra, người tôi lo lắng không phải bảy người đó.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh bận tâm cái gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn chăm chú vào tám thiệp, chậm chậm nói:

- Người tôi bận tâm, là người không để tên trên tám thiệp.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh nghĩ, những người sẽ đối phó với anh ngày mai, không chỉ có bảy người đó ? Còn có một người đáng sợ hơn núp phía sau ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng nói:

- Tôi là một con sói, do đó, tôi nghĩ được mùi nguy hiểm người khác nghĩ không ra.

Y cười rất kỳ quái, ngay cả Phong Tứ Nương cũng chưa bao giờ thấy y cười như vậy.

Xem ra giống như nụ cười của một người sắp chết hồi quang phản chiếu.

Tiêu Thập Nhất Lang còn đang cười:

- Một con sói trước khi bị lọt vào bẫy, cũng có cảm giác có gì nguy hiểm, có điều, nó cứ phải đi tới trước, dù có biết là rớt xuống sẽ bị chết, cũng đành đi tới, bởi vì, nó không còn cách gì quay đầu lại, phía sau không có đường đi.

Trái tim của Phong Tứ Nương chìm xuống, nàng bỗng nhiên hiểu ra cái ý của Tiêu Thập Nhất Lang.

Một người nếu đã mất đi cái hứng thú, mất đi cái đầu chí của cuộc sống, nếu ngay cả mình còn không muốn sống nữa, thì bất cứ ai cũng giết được y.

Tiêu Thập Nhất Lang hiện giờ chính là như vậy, y thấy mình không còn lý do gì để sống nữa, tâm hồn của y bị đả kích quá nặng nề.

Trận chiến hồi nãy, y đánh bại được Hồng Anh Lục Liễu, chẳng qua là vì trận đó không phải vì mình, mà là để cứu Phong Tứ Nương.

Y cảm thấy mình nợ Phong Tứ Nương, dù y muốn chết, y cũng phải trả cho xong cái nợ trước đã.

Bây giờ, không chừng y cảm thấy mình đã hết nợ, y xem như đã vì Phong Tứ Nương chết qua một lần.

Còn cái nợ của Thảm Bích Quân, tại cái lúc Thảm Bích Quân theo Liên Thành Bích đi, y cũng đã trả xong xuôi cả.

Y cảm thấy Thảm Bích Quân nợ y, y không còn nợ nàng gì cả.

Người của y tuy còn sống đó, trái tim đã chết ... cũng chính trong khoảnh khắc Thảm Bích Quân đi theo Liên Thành Bích.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên phát hiện ra, ngày mai y đi rồi, mình sẽ vĩnh viễn không còn gặp lại y nữa.

Bởi vì, hiện giờ y đã ôm trong lòng một ý chí phải chết, y không còn nghĩ đến chuyện sống sót trở về.

Tâm tình của Phong Tứ Nương thì sao ?

Một người đàn bà nhìn người đàn ông mình chân tâm yêu mến cả một đời, đang vì một người đàn bà khác đau khổ, tâm tình của nàng sẽ như thế nào ?

Nàng muốn khóc, mà nước mắt không chảy ra được, bởi vì nàng sợ Tiêu Thập Nhất Lang thấy được, y sẽ càng bị khổ sở.

Nàng chỉ còn cách rót cho mình một ly rượu.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nắm chặt lấy tay nàng, nhìn chăm chú vào mặt nàng:

- Cô có biết trong lòng tôi đang nghĩ gì không ?

Phong Tứ Nương lẳng lặng gật đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang càng nắm chặt hơn, tròng mắt đầy những tia máu đỏ:

- Đáng lý ra tôi không nên nghĩ như vậy, chính tôi cũng biết, nàng vốn là vợ của người khác, nàng vốn không đáng để tôi phải vì nàng ...

- Vì nàng chết.

Y không nói hết câu, nhưng Phong Tứ Nương biết y muốn nói gì.

Phong Tứ Nương dùng sức cắn chặt răng, không chế lấy mình, nàng nhận ra Tiêu Thập Nhất Lang đã say quá, cặp mắt của y đã trừng trừng ra, nếu không say, y nhất định không bao giờ nói vậy trước mặt nàng.

Tiêu Thập Nhất Lang còn đang nói:

- Thật ra tôi cũng biết, đạo lý gì tôi cũng hiểu, nhưng tôi không có cách gì hơn ... không có cách gì làm chuyện tôi nên làm.

Phong Tứ Nương dịu dàng nói:

- Vậy thì, anh không nên trách móc mình, lại càng không thể ép buộc mình.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhưng tôi ...

Phong Tứ Nương ngắt lời y:

- Nếu anh cái gì cũng biết, anh cũng nên biết trên đời này chuyện gì cũng gắng gượng được, chỉ có tình cảm là không thể nào gắng gượng được.

Tiêu Thập Nhất Lang cúi đầu nói:

- Tôi ... tôi chỉ hy vọng cô ... cô tha thứ cho tôi.

Phong Tứ Nương nói:

- Dĩ nhiên là tôi tha thứ cho anh, tôi chưa hề trách móc anh bao giờ.

Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì nữa, cũng không ngẩng đầu lên.

Phong Tứ Nương bỗng phát giác mu bàn tay của mình, có một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống.

Đấy là giọt nước mắt của Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang cũng có lúc rơi nước mắt.

Giọt nước mắt ấy như một cây kim, đâm vào trái tim của Phong Tứ Nương, mà cũng như một hạt trân châu, một hạt trân châu còn quý hơn hết tất cả các của cải trên đời này. Phong Tứ Nương muốn lấy một bình bạch ngọc hoàng kim, đựng giọt nước mắt vào trong đó, vĩnh viễn giấu trong trái tim, nhưng giọt lệ đã từ từ tan ra, từ từ biến vào trong da thịt của Phong Tứ Nương, cùng với sinh mệnh linh hồn của nàng tại một chỗ.

Không biết trải qua bao lâu, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng lảo bảm:

- Chính cô cũng đã từng nói rằng, mình không phải chân chính là đàn bà ...

Phong Tứ Nương quả thật có nói vậy, nàng cảm thấy mình không hẳn là một người đàn bà hoàn toàn có nữ tính.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhưng cô sai rồi.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi sai ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không những cô chân chính là một người đàn bà, cô còn là một người đàn bà thật vĩ đại, cô đem cái nữ tính cao quý nhất, vĩ đại nhất, phát huy ra đến tận cùng, tôi dám bảo chứng, trên đời này, không còn người đàn bà nào vĩ đại hơn cô, tuyệt không có ...

Giọng nói của y càng lúc càng nhỏ, đầu y cúi xuống dè vào mu bàn tay của Phong Tứ Nương.

Y gói lên mu bàn tay của Phong Tứ Nương rồi ngủ mất.

Phong Tứ Nương không động đậy.

Đầu của Tiêu Thập Nhất Lang càng lúc càng nặng, dè lên bàn tay nàng muốn tê bại đi, nhưng nàng vẫn không động đậy.

Mọi người đều biết Phong Tứ Nương là một người đàn bà rất là "phong", rất là nóng nảy.

Nhưng không ai biết được, những gì không người đàn bà nào chịu đựng được, nàng lại lẳng lặng chịu đựng hết cả.

Nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang đang nói thật lòng mình, y nói ra ngoài miệng, nàng nghe tự trong lòng, lòng nàng không biết đang ngọt ngào, hay chua chát, hay bi khổ ?

Nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang hiểu được nàng, cũng chính như nàng đã hiểu Tiêu Thập Nhất Lang vậy.

Có điều, tình cảm của y đối với nàng, lại không giống tình cảm của nàng đối với y.

Đây chính là cái thống khổ của loài người ... cái thống khổ không có cách gì làm hơn được.

Nàng đã chịu đựng nỗi thống khổ ấy, chịu đựng đã mười năm nay, chỉ cần nàng còn sống, nàng vẫn tiếp tục chịu đựng.

Sống một ngày, tức là chịu đựng một ngày, sống một năm, tức là chịu đựng một năm, cho đến chết mới thôi.

... Xuân tàn đào tử ty phương tận
(Con tàn đến chết mới hết nhả tơ)
Lạ chúc thành hôn lệ thủy can.
(Ngọn nến cháy tàn mới khô đi dòng lệ)

Đây là câu thơ, cơ hồ ai ai cũng đọc qua, nhưng có mấy người có thể chân chính hiểu được cái chua cay khổ đau trong đó.

Nàng không biết mình còn phải chịu đựng bao lâu nữa, cũng không biết mình còn sống được bao lâu nữa.

Nàng chỉ biết mình không thể chết bây giờ, nàng nhất định phải sống, bởi vì nàng nhất định phải nghĩ cách để giúp Tiêu Thập Nhất Lang sống tiếp.

Nàng sống, là vì Tiêu Thập Nhất Lang. Nếu nàng có chết, nàng cũng muốn vì Tiêu Thập Nhất Lang mà chết.

Cây nến còn chưa cháy hết thành tro, nước mắt còn chưa khô. Bàn tay của Phong Tứ Nương hầu như không còn tí cảm giác nào, có điều nàng vẫn không động đậy.

Nàng ngồi đó đau đớn trong lòng, đau đớn thể xác, vừa bi thương, vừa mệt mỏi.

Nàng tính uống cho đã một phen, muốn ngủ một chút, nhưng nàng ngủ không được, cũng không dám say.

Nàng nhất định ngồi canh ở đây cho Tiêu Thập Nhất Lang ngủ, canh cho đến lúc trời sáng, canh cho đến lúc y ra đi.

Bỗng nhiên cây nến cháy hết tận đầu, ánh lửa vụt tắt, bốn bề một màn đêm tối mịt.

Nàng không còn thấy Tiêu Thập Nhất Lang, không còn thấy thứ gì.

Trong bóng tối yên lặng như chết đó, trong tình huống bi thương và mệt mỏi đó, nàng bỗng nhiên biến ra tinh táo vô cùng.

Vật cực tất phản, trên đời này có rất nhiều chuyện như vậy ... đến chỗ tối tăm nhất, bỗng nhiên ánh sáng lại hiện ra.

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến rất nhiều chuyện, rất nhiều vấn đề.

Nàng tự mình đem hết những vấn đề ấy ra xem xét từng cái một, giải đáp từng cái một.

Nàng tự hỏi mình trước tiên:

- Hoa Như Ngọc là hạng người như thế nào ?

- Hoa Như Ngọc là một người rất thâm trầm, mà giao hoạt, lại còn rất lợi hại, rất đáng sợ.

- Một hạng người lợi hại như Hoa Như Ngọc, phải biết bao nhiêu tâm huyết, mới có Thảm Bích Quân, tại sao lại để cho một tên đánh xe đem nàng cứu đi dễ dàng quá như vậy ?

- Đây là một chuyện không thể xảy ra.

- Không lẽ đây chính là do Hoa Như Ngọc tự mình an bày, cố ý để cho gã đánh xe cứu Thảm Bích Quân đi ?

Cách giải thích đó xem ra hợp lý hơn, mà còn là cách giải thích duy nhất.

- Tại sao Hoa Như Ngọc muốn làm vậy ? Y tốn bao nhiêu công lao mới có được Thảm Bích Quân, tại sao lại cố ý để người ta cứu nàng đi ?

- Bởi vì, y muốn gã đánh xe đem nàng đưa đến Vô Cấu sơn trang.

- Đây lại là nguyên do gì ?

- Bởi vì, y biết Liên Thành Bích nhất định sẽ lại nơi đây, y cố ý đem Thảm Bích Quân lại đây gặp nhau, muốn Thảm Bích Quân xem chồng mình đã tiêu tụy, sa đọa đến đâu.

- Tại sao ?

Phong Tứ Nương lại hỏi chính mình.

- Bởi vì, y biết Thâm Bích Quân là người đàn bà thiện lương mà yếu đuối, nếu thấy Liên Thành Bích vì mình mà hũy hoại thân xác như vậy, nàng nhất định sẽ mềm lòng, vì để cho Liên Thành Bích trùng tân làm lại cuộc đời, nàng sẽ không tiếc hy sinh thân mình.

- Huống gì, lúc ấy nàng đối với Tiêu Thập Nhất Lang đã đau thương quá độ rồi.

- Có điều, một người như Hoa Như Ngọc, nhất định sẽ không làm chuyện gì mà chính mình không có gì tốt trong đó, y làm như vậy, đối với chính mình có gì hay ho ?

- Không có gì hay ho.

- Cách giải thích duy nhất là, bao nhiêu kế hoạch đó, không hề do Hoa Như Ngọc an bày, trong bóng tối, nhất định còn có người chủ sử.

- Trên đời này, có người nào có thể chỉ huy được Hoa Như Ngọc, có thể ra hiệu thi lệnh với y ?

- Đương nhiên, người đó phải là kẻ còn thâm trầm, còn lợi hại, còn đáng sợ hơn Hoa Như Ngọc.

- Không lẽ người đó chính là kẻ đã tiếp tục địa vị của Tiêu Dao Hâu ? Là kẻ đã cố ý đem bao nhiêu của cải tống cho Tiêu Thập Nhất Lang ?

- Nhất định là người đó.

- Bởi vì Hoa Như Ngọc cũng là thuộc hạ của y, do đó, Hoa Như Ngọc chưa bao giờ thắc mắc về bảo tàng của Tiêu Thập Nhất Lang, y đã biết bảo tàng ấy không phải là chuyện thật.

- Tại sao người này lại làm như vậy ?

- Bởi vì y muốn hãm hại Tiêu Thập Nhất Lang, muốn người khác đối phó với Tiêu Thập Nhất Lang, muốn Thâm Bích Quân hận Tiêu Thập Nhất Lang.

- Hoa Như Ngọc dĩ nhiên đã biết Vô Cầu sơn trang thuộc về Tiêu Thập Nhất Lang.

- Đương nhiên y cũng biết Thẩm Bích Quân phát giác ra chuyện đó sẽ đau lòng, phần hận ra sao.

- Có điều, y đã biết Liên Thành Bích đem bán Vô Cầu sơn trang rồi, làm sao có thể xác định Liên Thành Bích nhất định là ở nơi đó để gặp Thẩm Bích Quân ?

- Không lẽ đây là chuyện do Liên Thành Bích an bày ?

- Chuyện này phát triển cho đến tình huống bây giờ, người duy nhất được gì hay ho, không phải là Liên Thành Bích sao ?

- Trừ Liên Thành Bích ra, không ai biết được Tiêu Thập Nhất Lang đang ở đây, thiệp mời làm sao ai biết mà đem lại đây ?

- Không lẽ bao nhiêu kế hoạch, đều là do Liên Thành Bích trong bóng tối an bày ? Không lẽ chính y là người đã thừa kế địa vị của Tiêu Dao Hầu ?

Phong Tứ Nương tự hỏi mình năm vấn đề trước hết.

Năm vấn đề ấy đều không có cách giải thích ... không phải bởi vì nàng không giải thích được, mà là nàng không dám tin cách giải thích của mình.

Nàng quả không dám.

... Liên Thành Bích chính là người đó.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện ấy có thể xảy ra, Phong Tứ Nương lại cảm thấy mồ hôi lạnh ra đầy cả mình.

Chân tướng của sự thực nếu là vậy, không khỏi quá kinh khủng đi thôi.

Thậm chí Phong Tứ Nương còn không dám nghĩ đến, nàng thật không thể tưởng tượng ra trên đời này lại có một người tàn bạo ác độc như vậy.

Có điều, nàng vẫn biết, Liên Thành Bích vốn là một người phi thường trầm tĩnh, phi thường thâm trầm.

Hạng người như y, đáng lý ra không thể vì một người đàn bà mà sa đọa truy lạc như vậy.

Y trước giờ xem trọng thanh danh và thế gia của mình, so với chuyện gì khác trên đời này, còn hơn gì cả.

- Liên thế gia giàu có, sản nghiệp lại nhiều, một người dù có tiêu phá cách nào, cũng khó mà tiêu sạch bao nhiêu đó của cải trong vòng hai năm.
- Huống gì, chính Liên Thành Bích cũng là kẻ giao du rộng rãi, y làm sao đến nỗi cùng đến độ đem bán Vô Cầu sơn trang cho người khác?
- Trên đời này, có ai có bản lĩnh, gan dạ dám đi mua Vô Cầu sơn trang như vậy?
- Dù có người mua đi, trang viện tại sao lại biến thành của Tiêu Thập Nhất Lang được?

Nghĩ đến đó, Phong Tứ Nương đã ra mồ hôi lạnh đầy mình, ướm đầm cả y phục. Nhưng nàng còn chưa dám đoán chắc.

Nàng còn chưa nghĩ ra được Liên Thành Bích làm cách nào biết được bí mật của Tiêu Dao Hâu? Làm cách nào thay thế vào được địa vị của Tiêu Dao Hâu?

Bây giờ nàng chỉ biết một điều, Tiêu Thập Nhất Lang quả thật đã trở thành cái đích mọi người nhắm vào.

Thẩm Bích Quân quả thật đã cam tâm tình nguyện trở lại với Liên Thành Bích.

Những chuyện ấy đều nhất định không thể xảy ra, mà bây giờ toàn bộ đều xảy ra.

Phong Tứ Nương đã hạ quyết tâm, bất kể ra sao, nàng phải đem những gì mình nghĩ nói lại cho Tiêu Thập Nhất Lang nghe.

Tiêu Thập Nhất Lang không chừng có dự cảm không sai lầm.

Ước hẹn ngày mai, người chân chính đáng sợ nhất, không chừng không phải là những người có đề tên trên thiệp, mà là Liên Thành Bích.

Tụ Trung Kiêm của Liên Thành Bích, nàng đã chính mắt trông thấy, ngay cả Tiểu công tử, một người lợi hại như vậy, mà chưa kịp có tỳ gì kháng cự, đã bị chết dưới lưỡi kiếm.

Hai năm nay, y rất có thể lại luyện thành một thứ vũ công còn đáng sợ hơn.

Lấy vũ công của y, thêm vào tùy tiện hai người nào trong số bảy người đó, Tiêu Thập Nhất Lang chắc chắn là chết không còn nghi ngờ gì nữa.

Phong Tứ Nương nhất định phải nói cho Tiêu Thập Nhất Lang biết mà đề phòng.

Có điều, bây giờ nàng không nỡ đánh thức y, mấy ngày hôm nay, thật tình y quá nhiều chuyện, quá mệt nhọc, giấc ngủ đối với y rất là trọng yếu.

Bây giờ còn cách trời sáng một khoảng thời gian dài, nàng quyết tâm để y ngủ yên một giấc trước đã.

Trận chiến ngày mai, rất có thể là trận chiến quyết định sự sống chết tồn vong của y.

Nhất định y phải có đầy đủ tinh thần và thể lực đi đối phó, bởi vì, y chỉ có một người, trên đời này, hầu như không có người nào có thể giúp y.

Ngay cả Phong Tứ Nương cũng không thể, bởi vì, nàng không có đủ lực lượng.

Màn đêm càng xuống sâu, càng tối tăm. Phong Tứ Nương ngồi đó, ngồi muồn tê liệt cả toàn thân, nhưng nàng vẫn không dám động đậy.

Nàng chỉ còn cách chuyên tâm nghĩ ngợi, nàng hy vọng mình chuyên chú vào chuyện đó, sẽ giúp cho mình được tỉnh táo đầu óc.

Nàng nghĩ trong bảy người đó, rất có thể chỉ có Hoa Như Ngọc là thủ hạ của Liên Thành Bích.

Còn sáu người kia, không chừng chỉ bị y gạt, hoặc vì tham kho tàng không hiện hữu đó, mới đi đối phó với Tiêu Thập Nhất Lang.

Nếu nàng có thể vạch ra âm mưu trước mắt mọi người, không chừng bọn họ sẽ trở ngọn giáo lại giúp mình đối phó với Hoa Như Ngọc.

Nghĩ đến đó, gánh nặng trong lòng của Phong Tứ Nương bỗng cảm thấy nhẹ đi phân nửa.

Tiếp theo đó, nàng lại nghĩ đến nhiều chuyện khác.

- Bây giờ chắc bọn họ đã biết được lai lịch của Băng Băng, Băng Băng chắc cũng đã nằm trong tay bọn họ.

Do đó, Phong Tứ Nương bắt giác lại tự trách mình.

Hôm ấy, nếu không phải nàng nhất định đòi Tiêu Thập Nhất Lang đưa nàng đi uống rượu ở đó, nếu không phải nàng đối với Băng Băng ra chiều lạnh nhạt, không chừng Băng Băng không phải một mình trở về nhà.

Nàng nghĩ đến Băng Băng, lại nghĩ đến Thẩm Bích Quân.

Thẩm Bích Quân quả thật là một người đàn bà vừa đáng yêu mà cũng vừa đáng thương, nàng quả thật rất ôn nhu, mà cũng rất si tình.

Không chừng cũng chính vì vậy, mà nàng mới làm chủ không được cái mệnh vận của mình, lúc nào cũng bị người ta lừa gạt.

Do đó, cả đời nàng, trời đã chú định phải chịu bao nhiêu là bất hạnh và đầy dọa.

Băng Băng thì sao ? Băng Băng lại càng đáng thương hơn.

Nàng như một đóa hoa tươi trẻ, mỹ lệ, có điều, sinh mệnh của nàng còn ngắn ngủi hơn cả đóa hoa tươi.

Không chừng, bọn họ hai người đều không hợp lắm với Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang cần nhất là một người đàn bà vừa thông minh vừa kiên cường, biết khích lệ y, an ủi y, thông cảm y.

Trên đời này còn người đàn bà nào hiểu rõ Tiêu Thập Nhất Lang bằng nàng ?

Phong Tứ Nương không dám nghĩ tiếp.

Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang còn đang nằm trên bàn tay của nàng, thậm chí nàng còn có thể nghe được tiếng trái tim đang đập của y.

Nàng bắt giắc, lại nghĩ đến đêm hôm đó.

Cái đêm mê say tình tứ, ngọt ngào và thống khổ đó, cả đời nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

Có điều, nàng đã quyết tâm không đề cập đến nó nữa, thậm chí nàng còn hy vọng Tiêu Thập Nhất Lang có thể quên được chuyện đó.

Đây là một chọn lựa thống khổ bao nhiêu! Cũng là một hy sinh lớn lao bao nhiêu!

Phong Tứ Nương thở ra, hiện giờ, nàng nên uống tý rượu, nếu không, nàng không còn đủ sức để chi trì thêm phút giây nào nữa.

Ly rượu lúc này vừa mới rót đầy, còn đang ở trước mặt.

Nàng nâng ly rượu lên, rồi lại đặt xuống, đặt xuống rồi lại nâng lên, rót cuộc nàng cũng uống hết ly rượu đó.

Ly rượu quả nhiên làm cho nàng phấn khởi lên tý đỉnh, uống thêm một ly nữa, không chừng có thể chi trì tới lúc trời sáng.

Bình rượu cũng đang ở trước mặt nàng.

Nàng sợ tiếng rót rượu làm Tiêu Thập Nhất Lang tỉnh dậy, do đó, nàng bèn đưa bình rượu lên miệng uống.

Rượu trong bình hình như không còn nhiều lắm.

Nàng bắt giắc uống luôn hết cả bình, sức nóng của rượu, quả nhiên làm cho máu trong người nàng chạy nhanh hơn, thoải mái hơn.

Nàng nhè nhẹ, chậm chậm, dựa vào lưng ghế.

Bên ngoài song cửa vẫn còn là một khoảng đen ngòm, trong phòng cũng là một khoảng đen ngòm, gió thổi qua cây ngô đồng bên ngoài, nhẹ nhàng như hơi thở của một người tình.

Hơi thở của Tiêu Thập Nhất Lang cũng rất nhẹ nhàng, rất đều đặn, phảng phất có một nhịp điệu rất kỳ dị.

Nàng nhìn chăm chú vào bóng tối vô bờ vô bến ấy, lắng nghe tiếng gió ngoài song, và tiếng thở của Tiêu Thập Nhất Lang.

Một thứ bóng tối thật ngọt ngào, thật thâm trầm, một thứ bóng tối còn nồng đậm hơn cả màn đêm bỗng bao trùm lấy nàng.

Nàng bỗng nhiên ngủ thiếp đi.

Bóng tối có thâm trầm bao nhiêu, ánh sáng sớm muộn gì cũng sẽ tới, giấc ngủ có ngọt ngào đến đâu, sớm muộn gì cũng có lúc thức dậy.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên tỉnh dậy, ánh nắng ban mai mùa thu, đang chiếu qua song cửa bằng giấy trắng tinh.

Nàng thở ra nhẹ nhẹ, chậm chậm đưa tay lên dụi mắt.

Trái tim nàng bỗng chìm hẳn xuống, chìm xuống tận đáy sâu, chìm vào trong vực sâu vạn trượng.

Trên bàn tay nàng chẳng còn có người. Tiêu Thập Nhất Lang nằm ngủ trên bàn tay của nàng đã đi mất.

- Y không thể bỏ đi như vậy được.

Phong Tứ Nương nhảy dậy, tính hô hoán, tính đi tìm, nhưng nàng chợt phát hiện phía sau tờ thiếp mời, có thêm những hàng chữ, dùng đũa chấm tương viết xuống, nét chữ rất mơ hồ, rất linh loạn:

- Tôi đi đây.

- Tôi chắc là ép tê bàn tay của cô lắm, có điều đợi đến khi cô tỉnh lại, bàn tay của cô không còn bị tê nữa.

- Bọn họ muốn tìm chỉ có mình tôi, cô bắt tất phải đi, cũng không thể đi.

- Sau này dù cô không gặp tôi nữa, cũng nhất định sẽ nghe tin về tôi.

Nét chữ mơ hồ lại càng mơ hồ, bởi vì nước mắt đã rơi xuống đó, giống như những hạt sương rơi xuống trên đoá hoa.

... Tôi chắc là ép tê bàn tay của cô lắm, có điều đợi đến khi cô tỉnh lại, bàn tay của cô không còn bị tê nữa.

Nàng hiểu ý của y.

... Tôi chắc là làm cô đau lòng lắm, có điều đợi đến khi cô thanh tỉnh lại, nhất định sẽ không còn khó chịu nữa, bởi vì, tôi vốn không đáng để cô phải đau lòng khó chịu.

Có điều, nàng có thể quên được y không ? Có thể thanh tỉnh được không ?

... Sau này dù cô không gặp tôi nữa, cũng nhất định sẽ nghe tin về tôi.

Đây là thứ tin tức gì ? Chết ?

Nếu y đã quyết tâm đi tìm cái chết, ngoài cái tin y chết ra, còn có tin gì khác nữa bây giờ ?

Trái tim của Phong Tứ Nương đã bị xé nát ra, cả người nàng như bị xé nát ra.

... Tại sao y không đánh thức nàng dậy ? Tại sao không để mình nói cho y biết, cái bí mật có thể làm cho y không còn muốn chết nữa ?

... Tại cái lúc sống chết như đường tơ, tại sao mình lại ngủ thiếp đi ?

Phong Tứ Nương nhin không nổi la lối om sòm lên:

- Không lẽ ta cũng là con lợn ? Con lợn chết ?

Nàng chụp lấy ly rượu bình rượu ném hết ra ngoài, ném vỡ tan tành.

Nàng hy vọng cũng xé được người mình ra thành từng mảnh vụn.

Một người đang rón rén thò đầu vào, nhìn nàng kinh ngạc.

Phong Tứ Nương đột nhiên xông lại, chụp ngay lấy cổ áo của y:

- Trang chủ của các người đâu ?

- Đi rồi.

Người này chính là gia đình của Vô Cấu sơn trang, Lão Hắc, gương mặt đã trắng bệch ra vì sợ.

- Đi lúc nào ?

- Trời sáng là đi ngay, bên ngoài hình như có cỗ xe lại đón ông ta.

- Cỗ xe ra sao ?

- Tôi ... tôi nhìn cũng không rõ lắm.

Câu ấy còn chưa thốt xong, bàn tay của Phong Tứ Nương đã tát lên mặt của y:

- Tại sao ngươi không thấy rõ ... Tại sao ngươi không thấy rõ ...

Nàng tát rất nặng, nhưng Lão Hắc hình như không thấy đau đớn gì.

Y đã hoàn toàn sợ quá thành ra ngốc.

May mà Phong Tứ Nương đã buông y ra, xông thẳng ra ngoài, gương mặt y lập tức lộ ra một nụ cười ác độc.

Y biết nàng nhất định sẽ tìm không ra được Tiêu Thập Nhất Lang.

Một cỗ xe lại đón y đi, đem y lại một chiếc thuyền. Đây chính là đường dây duy nhất mà Phong Tứ Nương biết.

Cỗ xe ra làm sao ? Thuyền ra làm sao ? Thuyền ở đâu ?

Nàng hoàn toàn không biết, nàng chỉ biết, bất kể ra sao, nhất định phải tìm cho ra Tiêu Thập Nhất Lang, không tìm ra không được.

Bây giờ nếu nàng đem những vấn đề đem qua nàng đã nghĩ ra được cách giải thích, nói cho Tiêu Thập Nhất Lang nghe, nhất định sẽ kích phát bản năng sinh tồn, dũng khí và đầu chí của y. Bất kể người chủ mưu là Liên Thành Bích hay không, y đều nhất định sẽ tìm cách truy ra chân chính đáp án, không tìm ra không được.

Y nhất định phải tiếp tục sống, mới tìm ra được.

Đây không chừng là lực lượng duy nhất làm cho y có thể tiếp tục sống, nếu không, y nhất định phải chết, bởi vì chính y, còn không nghĩ đến chuyện sống, y không còn hy vọng và dũng khí để tiếp tục sống.

Nếu y chết, Bằng Bằng có còn sống nổi không ? Thâm Bích Quân có còn sống nổi không ?

Chính nàng có còn sống nổi không ?

Câu trả lời ấy tựa hồ như là không.

Chết! Tiêu Thập Nhất Lang mà chết, mọi người chỉ có nước chết.

Nàng không hề sợ chết, có điều, nếu mọi người đều chết như vậy, nàng không cam lòng lắm.

Nàng không để tâm vào chuyện sống chết, nhưng chuyện oan ức như vậy, nàng thật không nhịn nổi.

Phong Tứ Nương chính là một người đàn bà như vậy, vì phải tranh hơi, nàng không tiếc chết đi một ngàn lần một vạn lần.

Trời vẫn còn sớm lắm, mà mùa thu đã thấy rõ rệt.

Lá vàng bị gió thu thổi bay sàn sạt cùng khắp núi rừng, phảng phất như có ai đang cùng nàng than thở .

Nàng không thấy bóng dáng cỗ xe dâu, cũng không tìm ra dấu xe.

Đất trên đường khô mà rắn chắc, dù có dấu xe đi qua, cũng bị gió thổi bay đi mất.

Gió thổi vào người nàng, toàn thân nàng lạnh như băng giá, từ trong tim lạnh cho tới đáy bàn chân.

Nàng đứng đối diện một mình với một rừng lá vàng bị gió thổi bay cùng trong hang núi, nàng hận không thể gào khóc lên một trận thật lớn.

Có điều, khóc thì được gì ? Dù khóc cho đứt đi cả ruột, có ai nghe cho ?

... Tiêu Thập Nhất Lang, tại sao anh rón rén đi một mình ? Tại sao phải đi xe ?

Nếu y đi bằng ngựa, không chừng nàng có thể dọa hỏi ra được.

Bởi vì, y là người trước giờ rất dễ bị người chú ý.

Có điều, y ngồi xe, chẳng ai chú ý được đến y, cũng chẳng ai đi chú ý một cỗ xe.

Hướng gì, nàng còn không biết ngay cả cỗ xe hình dạng ra sao.

Hiện giờ, nàng chỉ còn đường duy nhất, là một chiếc thuyền, thuyền rớt cuộc phải dừng neo bên bờ sông.

Bờ sông ở mé đông nam.

Nàng cắn răng, gộp nhặt tất cả u sầu đau thương vào trong lòng, phấn khởi tinh thần lên, chạy về hướng đông nam.

Đây là con đường duy nhất nàng có thể đi, nếu tìm không ra Tiêu Thập Nhất Lang, con đường này chính là con đường chết, chỉ đi không trở về.

Gió thổi trong rừng thu, một đám lá khô bị gió thổi rớt xuống, giữa không trung, xoay vòng vòng không ngớt.

Gió thổi đến đâu, chiếc lá bay đến đó, đã không có quyền chọn lựa, cũng không cách nào dừng lại.

Có những người sinh mệnh cũng có khác gì vậy đâu, cũng tựa như chiếc lá vàng khô, tùy vận mệnh đưa đẩy.

Đại giang nước chảy về hướng đông. Trên sông đầy những thuyền dò, ai biết được Tiêu Thập Nhất Lang đang ở trong chiếc thuyền nào ? Dù có đến bờ sông rồi thì sao ?

Phong Tứ Nương đi rất nhanh, nàng chỉ hận mình không bay lên được, có điều, trái tim nàng, cứ chìm mãi xuống.

Mặt trời đã lên cao, sáng lạng rục rịch.

Gương mặt nàng cũng đang sáng lạng, có điều, trong lòng nàng, mây đen đang giăng đầy, dù mặt trời có sáng lạng đến đâu, cũng chiếu không tới lòng nàng.

Nàng hầu như không còn dũng khí tiếp tục đi, bởi vì nàng hoàn toàn không có lòng tin.

Bên đường có một quán bán rượu, thịt bò, đậu hủ khô, rượu trắng. Uống tý rượu có thể phấn khởi lên chút nào không ?

Nàng còn chưa bước lại, lập tức phát hiện có bảy tám cặp mắt đang hau háu nhìn mình từ một bên quán.

Nàng vốn là người rất dễ bị người khác chú ý tới, nếu có người nào muốn hỏi thăm nàng ở đâu, nhất định là rất dễ.

Trên đời này, người dễ làm cho người khác chú ý cũng không nhiều lắm, nhưng không chỉ có nàng và Tiêu Thập Nhất Lang ... ít nhất cũng còn có hai người nữa.

Thẩm Bích Quân và Liên Thành Bích không phải cũng là hạng người đó sao ? Nhất là nếu hai người cùng đi một lúc ?

Một người thiếu phụ mỹ lệ đến mức làm cho người ta tim đập thành thạch, và một tên say rượu lạc phách lam lũ đi với nhau, bất cứ ai cũng không thể nhìn được phải nhìn bọn họ một hai lần.

Liên Thành Bích nếu quả là người đó, sáng sớm hôm nay, không phải y cũng sẽ khởi hành đến chiếc thuyền đó sao ?

Nếu tìm ra được y, không phải sẽ tìm ra được Tiêu Thập Nhất Lang sao ?

Cặp mắt Phong Tứ Nương sáng lên, nàng vốn có cặp mắt rất quyến rũ, bây giờ sáng rõ lên, lại càng thu hồn thiên hạ.

Dưới cây cổ thụ có hai gã thiếu niên mang kiếm đang nhìn nàng, nhìn muốn si dại cả người ra, ngay cả rượu trong chén tràn ra người còn chưa hay biết.

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt, bỗng nhiên bước lại, vừa cười vừa gọi:

- Ấy.

Hai gã thiếu niên giật nảy mình lên, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, một người ly rượu trên tay cơ hồ muốn đổ cả ra ngoài.

Còn người kia xem ra có vẻ trầm tĩnh hơn, cũng có kinh nghiệm hơn, đứng dậy mỉm cười nói:

- Tôi tên là Hoắc Anh, còn y là Đồ Ngâm, xin hỏi cô nương quý tính đại danh ?

Có kinh nghiệm, có nghĩa là có kinh nghiệm với đàn bà, trẻ tuổi trong giang hồ, thiếu gì những tay lão luyện.

Phong Tứ Nương cũng cười, nhưng không trả lời y, nàng hỏi ngược lại:

- Các ông là bảo tiêu ?

Hoắc Anh nói:

- Chỉ có tôi, còn y không phải.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chắc các ông qua lại trong giang hồ cũng lâu năm rồi ?

Hoắc Anh nói:

- Tôi thì lâu, còn y không phải.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Các ông có bao giờ nghe một người tên là Phong Tứ Nương không ?

Hoắc Anh nói:

- Đương nhiên là tôi có nghe, còn y ...

Đồ Ngâm bỗng nhiên nói:

- Tôi cũng có nghe qua, nghe nói cô ta là ... cô ta là ...

Phong Tứ Nương hỏi:

- Là thế nào ?

Đỗ Ngâm đỏ mặt lên, lắp bắp nói:

- Là một người đàn bà, một người đàn bà rất đẹp, không những vậy ...

Lần này Hoắc Anh nói tiếp lời cho y:

- Không những vậy còn rất hung dữ, nghe nói có rất nhiều tay anh hùng nổi danh trong giang hồ, gặp cô ta là muốn nhúc cả đầu.

Phong Tứ Nương cười lên một tiếng hỏi:

- Bây giờ đầu các ông đã nhúc lên chưa ?

Hai người lại giật cả mình lên, nhìn nàng kinh ngạc.

Hoắc Anh vẫn là người có gan hơn, y rút cuộc lấy hết dũng khí ra hỏi:

- Cô là Phong Tứ Nương ?

Phong Tứ Nương nói:

- Chính tôi đây, tôi là tên nữ yêu quái vừa hung dữ, vừa không biết giảng lý đây.

Hoắc Anh ngẩn người ra, cả nửa ngày, mới thở phào một hơi thật dài, gượng cười nói:

- Có điều, xem ra, cô không giống tý nào.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không giống Phong Tứ Nương ?

Hoắc Anh nói:

- Không giống nữ yêu quái.

Đỗ Ngâm còn nói thêm:

- Không giống tý nào.

Phong Tứ Nương lại cười lên một tiếng. Nàng vốn là một người đàn bà rất dễ nhìn, cười lên lại càng không có tý gì là hung dữ.

Hoắc Anh hồi phục lại được dũng khí, y hỏi dò:

- Nghe nói tử lượng của cô rất cao, rượu nơi đây cũng không dở, cô ...

Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:

- Tôi vốn đang chờ các vị mời uống rượu đây thôi.

Rượu thật ra không ngon, chẳng qua, rượu cũng chỉ là rượu. Phong Tứ Nương uống liền một hơi ba ly rượu, cặp mắt nàng đã sáng rực lên.

Đỗ Ngâm nhìn nàng, mặt y lại càng đỏ, hình như là thần hồn đã điên đảo, không biết làm sao cho phải.

Hoắc Anh gan dạ hơn, y bỗng nói:

- Tôi cũng uống được vài ly, chúng ta thử thi đua uống rượu được không ?

Phong Tứ Nương liếc y một cái hỏi:

- Ông tính đồ rượu cho tôi say đây hử ?

Hoắc Anh chẳng phủ nhận, y nói:

- Tôi nghe trước giờ cô chưa hề say, vì vậy ...

Phong Tứ Nương nói:

- Vì vậy, ông muốn thử xem.

Hoắc Anh cười nói:

- Uống say cũng chẳng có gì quan hệ, tôi mà có say, Tiểu Đồ sẽ đem tôi về; cô mà say, tôi đưa cô về.

Tên tiểu tử này xem ra không có vẻ tốt lành gì.

Phong Tứ Nương lại bật cười. Dưới gốc cây có cột hai con ngựa, nàng bỗng hỏi:

- Hai con ngựa này các ông cười lại đây phải không ?

Hoắc Anh gật gật đầu, cười tít mắt lại nói:

- Cô mà say quá không cưỡi ngựa được, tôi có thể đi sau đỡ dùm.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông biết tôi sẽ đi đâu không ?

Hoắc Anh nói:

- Tùy cô muốn đi đâu cũng được.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Các ông không bận chuyện gì khác sao ?

Hoắc Anh nói:

- Tôi thì không, y ...

Đỗ Ngâm giành nói:

- Tôi cũng không bận, không bận tý nào.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên nhảy dậy, cười nói:

- Tốt, bọn mình đi thôi.

Hoắc Anh ngăn người:

- Đi ? Đi đâu ?

Phong Tứ Nương nói:

- Đi tìm hai người.

Hoắc Anh nói:

- Không phải chúng ta mới nói lúc nãy thi uống rượu ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tìm người trước, rồi thi uống rượu sau.

Nàng cười lên lại càng mê hồn:

- Chỉ cần tìm ra hai người đó, tùy ông muốn thi đua gì tôi cũng chịu.

Hoắc Anh sáng mắt lên, y vốn có cặp mắt rất đa tình, cặp mắt sáng lên là hiện rõ ý rất tà.

Con ghé mới ra đời đã biết gì, ngay cả cạp còn chưa sợ, huống gì là cạp cái. Huống gì, con cạp cái này, xem ra không giống con cạp cái tỳ nào.

Y cũng nhảy dậy, cười nói:

- Chuyện gì khác tôi không biết, chuyện tìm người, tôi đây là chuyên gia, tùy cô muốn đi tìm ai, chỉ cần nói hình dáng họ ra sao, tôi sẽ tìm được ra ngay.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Thật sao ? Ông thật có tài ấy sao ?

Hoắc Anh nói:

- Không tin cô hỏi Tiêu Đồ là biết.

Tiêu Đồ gật gật đầu, trong lòng tuy không muốn, nhưng cũng phải thừa nhận:

- Không những y có cặp mắt lạnh, y còn nhớ dai nữa, bất kể là ai, y chỉ cần nhìn qua một lần là không bao giờ quên.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Hai người tôi muốn tìm đây, bất kỳ ai thấy qua đều nhất định không thể quên.

Hoắc Anh hỏi:

- Hai người ấy rất đặc biệt ?

Phong Tứ Nương nói:

- Quả thật rất đặc biệt.

Hoắc Anh hỏi:

- Là đàn ông ? Hay đàn bà ?

Phong Tứ Nương nói:

- Một nam một nữ, nữ rất đẹp ...

Hoắc Anh hỏi:

- Đẹp hơn cô không ?

Phong Tứ Nương thở ra nói:

- Đẹp hơn tôi trăm lần.

Hoắc Anh hỏi:

- Còn nam thì sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Nam thì vốn rất đẹp trai, chẳng qua bây giờ xem ra có vẻ lạc phách, không những vậy, mặt mày còn râu ria lởm chồm đầy cả ra.

Hoắc Anh lập tức lắc đầu nói:

- Tôi chưa thấy hai người hình dạng như vậy bao giờ, mà tìm cũng không ra.

Gương mặt y hình như biến đổi, y cười không được tự nhiên lắm, thật ra, y cười không muốn nổi. Trong lòng y đang toan tính quĩ quái gì đây ?

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt, cười nói:

- Tuy ông chưa thấy bao giờ, nhưng tôi biết có người nhất định đã gặp rồi.

Hoắc Anh hỏi:

- Ai ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tiểu Đổ.

Hoắc Anh càng khẩn trương, y gượng cười nói:

- Tôi đi một đường với y, tôi không thấy, y làm sao thấy được ?

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì y là người thật thà, không biết nói dối.

Nàng bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn đăm đăm vào Đổ Ngâm hỏi:

- Tiểu Đổ, ông xem có đúng không ?

Đổ Ngâm đỏ mặt lên, y quả thật không biết nói dối, nhưng lại không dám nói thật, hình như y có vẻ sợ Hoắc Anh.

Có điều, nhìn vẻ mặt của y, bao nhiêu chuyện đều đã được nói ra rõ ràng trên gương mặt.

Hoắc Anh chỉ còn nước thở ra, cười khỏ nói:

- Sáng sớm nay, lúc bọn tôi đang ăn cơm sáng, hình như có thấy hai người hình dạng như vậy.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người đàn bà rất là đẹp ?

Hoắc Anh chỉ còn nước gật đầu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Có phải ông muốn thi uống rượu với cô ta ?

Hoắc Anh đỏ mặt lên, y cũng chỉ là một chàng trai trẻ, mặt y còn chưa dày lắm.

Đỗ Ngâm cúi đầu, ấp úng nói:

- Thật ra y cũng không có gì ác ý, y vốn là người tính tình như vậy, chẳng qua có tý ... có tý ...

Phong Tứ Nương nói giùm cho y:

- Có tý phong lưu tự thưởng, một tý tự tác đa tình.

Hoắc Anh càng đỏ mặt, hình như y muốn chuồn mau.

Phong Tứ Nương vỗ vai y, cười nói:

- Thật ra, chuyện ấy cũng chẳng có gì là phải bối rối, nhân bất phong lưu uống thiếu niên, người trẻ tuổi ngắm đàn bà xinh đẹp, nếu không động lòng, thì không phải là ngụy quân tử, cũng là người đầu gỗ.

Hoắc Anh nhìn nàng, ánh mắt ra chiều cảm kích, y bỗng nhiên phát hiện ra, mục đàn bà yêu quái này không những không đáng sợ, mà còn khả ái lắm.

Bất cứ ai nhìn Phong Tứ Nương, cũng đều nghĩ như vậy.

Không những nàng hiểu người khác, nàng còn đồng tình với cách họ nghĩ, tha thứ lỗi lầm của họ.

Chỉ cần đừng có ai đi chọc giận nàng thật, nàng sẽ vĩnh viễn là người bạn rất khả ái.

Đỗ Ngâm nói:

- Thật ra y cũng không làm gì cả, chỉ nhìn cái vị Liên phu nhân ấy hai ba lần, xem xem ra sao thế thôi.

Ánh mắt của Phong Tứ Nương sáng lên, nàng hỏi:

- Các ông biết nàng chính là Liên phu nhân Thẩm Bích Quân ?

Đỗ Ngâm gật gật đầu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Sao các ông biết ?

Hoắc Anh lại thở ra, cười khỏ nói:

- Tôi nhìn thấy người đàn bà như nàng ấy, lại đi với một gã vừa cùng khổ vừa hôi hám, mà mặt mày lại ra vẻ buồn khổ, hình như rất bị ủy khúc.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Vì vậy ông cho là nàng nhất định bị gã đàn ông đó khi phụ, bèn đứng ra can thiệp ?

Hoắc Anh cười khỏ gật đầu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Đương nhiên ông không biết là cái người vừa cùng vừa do dáy đó là một tay đệ nhất công tử trong giang hồ tên là Liên Thành Bích ?

Hoắc Anh thở ra:

- Tôi nằm mộng cũng không nghĩ ra được.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Vì vậy, ông đụng phải cây đinh, do đó không muốn gặp lại bọn họ ?

Hoắc Anh nói:

- Cây đinh ấy không phải là Liên công tử.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không phải y, thì là ai ?

Hoắc Anh nói:

- Là một người rất thích can thiệp vào chuyện thiên hạ, họ Chu, tên là Chu Chí Cương.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Có phải cái tên Bạch Mã công tử ?

Hoắc Anh gật đầu nói:

- Hắn ta hình như là bạn bè của Liên công tử, vì vậy, mới nhận ra bọn họ, sau đó còn kéo hai vợ chồng đi đâu đó.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông tức y lắm phải không ?

Hoắc Anh đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt, bỗng nhiên nhảy lên, nói:

- Đi, ông theo tôi, tôi cho ông hết tức.

Hoắc Anh hỏi:

- Thật sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Đừng quên tôi là nữ yêu quái ai thấy cũng nhức cả đầu, ông gặp tôi, ông hên đây, y gặp tôi, y sẽ xui tận mạng.

Hoắc Anh phấn khởi tinh thần, tươi nét mặt nói:

- Tôi đã nói rồi, tùy cô muốn đi đâu, tôi sẽ theo đó.

Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:

- Nếu vậy, ông tạm làm người tùy tùng cho tôi đi, bảo đảm không ai dám khi phụ ông.

Đỗ Ngâm nói:

- Nhưng chúng tôi chỉ có hai con ngựa.

Hoắc Anh cười nói:

- Không sao, hai tên tùy tùng có thể cưới chung một con ngựa.

Đỗ Ngâm cũng cười lên nói:

- Đúng vậy, anh là tùy tùng, đương nhiên tôi cũng là tùy tùng, tùy tùng khác chỉ chạy phía sau, chúng ta còn cưới được ngựa, vận khí đã quá tốt rồi.

Phong Tứ Nương cười lên như chuông bạc:

- Được làm tùy tùng của tôi, các ông quả là có phúc.

Do đó, Phong Tứ Nương bèn có hai người tùy tùng, lúc này nàng còn là một người cô cô đơn đơn, trên người không có lấy đồng teng uống rượu, có điều, bây giờ nàng đã cưới trên lưng một con tuần mã cao lớn, phía sau còn có hai người tùy tùng vừa trẻ vừa anh tuấn đi theo.

Đây chính là Phong Tứ Nương. Phong Tứ Nương là một hạng người thế đấy.

Cả đời nàng, vĩnh viễn đều là màu sắc lộng lẫy, vĩnh viễn đều đầy những chuyện làm người ta hứng thú.

Bất cứ chuyện gì khôn nạn tới đâu, nàng đều có cách giải quyết, mà còn giải quyết rất nhanh chóng.

Bất cứ hạng người nào, nàng đều có cách ứng phó, mà còn làm người ta hứng thú tình nguyện theo làm tùy tùng cho nàng.

Đối phó với đàn ông, nàng vốn có thủ đoạn đặc biệt của nàng ... không chừng chỉ có một người đàn ông ngoại lệ.

Tiêu Thập Nhất Lang!

Nàng có vài trăm cách đối phó với đàn ông, có điều, gặp phải Tiêu Thập Nhất Lang, ngay cả một cách, nàng cũng thi thố không nổi.

Hết chương 18